

Exil

Hon sitter bredvid mig på bio
vi sneglar på varann
varannan gång
jag har en uttorkad flodfåra
mittfåra ?
i mitt huvud
jag vet inte vad hon har i sin
vattenskalle ?

vi gör samma sak
tittar på en film
jag vet inte om det är samma
jag har mist tron
på en gemensam verklighet

jag använder filmen
som konstgjord andning
vad hon gör med den vet jag inte

hennes profil
är vackrare än hela filmen
hur min är vet jag inte
vänder andra kinden till

nu kanske jag ljög
ljuger ljög ljugit
ljuga

tempus är inte längre viktigt
att tala i samma
löpa linan ut
utan att trilla av

hon borde ta över mitt liv tänker jag
och tittar på henne
på det sättet,

ta över
denna exil

om jag skulle ha blottat mitt kön
och låtit henne skrapa det
med en nagelfil eller nåt,
dregla,
lagt sig i fåran,
kanske jag hade haft nåt
att stå ut med
tills filmen låtit mig gå
därifrån.

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren Gunnar Hilén med Poeter.se id #26287 innehar upphovsrätten